

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ

Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

Catalanitzem-nos

SI Catalunya està a punt d'esdevenir pràcticament autònoma, que té el seu Govern i que ja funciona el seu Parlament, veiem que encara hi ha arreu de la nostra terra molta gent que no s'ha donat compte o no se'n vol donar, de la manera que en tots els ordres han canviat les coses de l'esdeveniment de la República ençà.

Veiem que a les nostres escoles, que segons l'Estatut i decrets del Govern central, els mestres poden i deuen ensenyar el català, salvant algunes excepcions, fan igual que en el temps que «Alfons el darrer», en ple palau de la Generalitat deia que es sentia orgullós d'ésser descendent de Felip V, l'usurpador de les nostres llibertats nacionals.

Es d'una necessitat inajornable que el Govern català, valent-se del mitjà que cregui de més eficàcia, faci que no hi pugui haver en tot Catalunya cap escola on no s'ensenyi el català i bé; puix del contrari, ens passarà com a la nostra generació, que ja no anem a l'escola, que el poc que en sabem és degut a l'esforç que hem fet guiats pel nostre patriotisme; cosa que avui no cal ni deuen passar. En els pobles que tothom es coneix ens donem compte que els nois van a les escoles i en surten sense saber un borralló de gramàtica catalana, tot i que la major part de vegades els mestres són fills de Catalunya.

Hem de procurar, segons els nostres mitjans, que la croada que s'està portant a cap arreu de la nostra terra per entitats com «Palestra» i altres institucions patriòtiques, per a catalanitzar-la, la nostra Vila no sigui ja més de les que sempre van al darrera, doncs, si aquest temps passat sota el jou caciquil que suportàvem era més o menys comprensible, avui seria vergonyós que continués.

Per començar caldria que el nostre Ajuntament, sense fer cas de les campanyes sistemàtiques que fan alguns despitats, porti a cap com més aviat millor, però estudiant-ho bé, la retolació en català dels nostres carrers i places donant-los-hi el nom d'homes i coses que representin quelcom de gloriós en la vida de Catalunya i de La Selva.

Les societats locals, són les que poden i deuen ésser les que contribueixin amb més fermesa en la transformació de la nostra Vila.

Fent excepció de «La Defensa Agrària» que a més de fer-ho tot en català, té les seccions «Foment de la Sardana», «Secció Dramàtica», «Biblioteca», amb quasi tots els periòdics catalans i amb uns 700 volums en català dels 900 que actualment té, que contribueixen a fer conèixer el nostre idioma, les altres pot dir-se que la seva tasca és nul·la, sinó anticatalana. Ja seria hora que desprenent-se de certs personalismes es catalanitzessin, començant pel nom, i per mitjà de curssets i conferències fessin que molt aviat, els seus socis, al menys els joves, sabessin fer una carta en català, que no és demanar molt.

Els establiments, que els pocs que hi ha retolats encara ho són quasi bé tots en castellà, i els nostres industrials que no es serveixen del nostre idioma, caldria que d'una vegada es despreguessin d'aquest «tant se me'n dóna» i es donessin compte que ells no es belluguen i que Catalunya avança a grans passes vers la seva llibertat.

Reformes vilatanes

DEIEM en el número passat en aquesta mateixa secció que més que res s'havia de procurar que les reformes que es fessin deurién respondre principalment a un pla de neteja, higiene i comoditat en ço que és indispensable al veïnat.

Fent constar que no ens mou la intenció d'agrair les cent pessetes anuals amb què subvenciona el nostre periòdic l'Ajuntament, hem de palesar que aquest, amb les poques possibilitats econòmiques que té, desenrotlla aquest pla, fent coses relativament barates i fàcils que, precisament per ésser fàcils i econòmiques fan estranyar més i més el que no es fessin més aviat privant a molts vilatans de les comoditats i beneficis que reporten.

Enumerem per exemple la font de Sant Pau, que evita als d'aquella barriada l'haver d'anar a cercar l'aigua a la font del Pati de la Carniceria estalviant-se alguna pulmonia de les que es pesquen molt fàcilment en els dies ventosos d'hivern pel Portal d'Amunt. Quant ha costat? *moix poc*, i s'ha fet un gran bé. Per què no es féu més aviat? No és pas que no s'hi pensés ni perquè no ho demanessin els veïns. No falta qui es pensa que no fent-ho es tenien més segurs els vots de la barriada perquè la gent, mentre espera un favor, està més propensa a creure a qui el pot atorgar.

El mateix podem dir de la font suarra estrenada en la plaça Nova així com també de la claveguera feta recentment en el carrer de Gentil i Vell i de la continuació de canyerries per a servir d'aigua a domicili als veïns del Raval de Sant Pere, que feia molts anys que ho demanaven i no ho havien pogut aconseguir.

No era vergonyós que un carrer de la Selva en ple segle XX estés faltat de claveguera? On havien de llençar les aigües residuals aquells veïns? O en un pou sec, o al carrer per la finestra. Ambdues coses contràries a les més elementals regles d'higiene! I què ha costat això? Quatre cireres.

Fer obres grosses sots plànols encarregats a arquitectes, demostra més riquesa, però no més desig de millorar que el fer aquestes coses que hem dit.

*
**

Actualment s'està fent una gran millora, que per cert ha estat criticada

per persones que se n'haurien d'aver-gonyir. Volem referir-nos a la supres-sió de canaletes per substitució de canyerries de conducció fins a pla de terra.

Es creïble que pugui haver-hi qui no ho troba bé? Doncs hi és. I sabeu per què? Perquè hoha disposat l'actual Ajuntament i és com més es nota la dessidia dels anteriors governants. Hem dit dessidia, ¿era aquesta sola la causa? Hi ha qui creu que no, i sospita que era per un excés de respecte a l'ermilla dels propietaris en mires electorals.

¿Què importava que un pagès que havia hagut de plegar del tros per la pluja, que tocant molt l'animal i embo-licant-se bé havia pogut evitar que

l'aigua li arribés a la carn, a l'entrar al poble hagués de quedar xop, per culpa de les canaletes que, com obeïnt a una diabòlica consigna li queien totes al mig del cap? ¿Què importava això si s'havia salvat la integritat de l'ermilla dels que aguantaven la situació?

*
**

No volem cloure aquest petit arti-cle sense remarcar l'encert que ha tingut el consistori en les reformes dels locals de cà la vila.

Ara el Sr. Alcalde té despatx per rebre una persona sense necessitat de que ningú s'enteri de la conversa i això era una cosa molt convenient.

ALMOGÀVER

¿Per què es pinten les noies?

ARA fa alguns anys, va passar-me un cas molt curiós. Tenia jo una amiga a un poble molt veí, i feia ja unes quantes festes que hi anava per a ballar amb ella; la nostra amistat era passatgera, però m'agradava molt ballar-hi. Recordo que hi vaig ballar la major part de ballables en les dues festes de Nadal. Dos dies després, vaig anar a un altre poble més lluny, però tenia de passar pel d'«ella». Com que portava el carro carregat, mentre l'animal descansava vaig esmorzar a un hostel del poble de referència.

Mentre estava esmorzant, per allí passaren moltes dones i noies que anaven a rentar la roba i moltes d'elles em donaren el bon dia.

El cas curiós és que per allí va passar també, junt amb les altres, aquella moça que havia estat la meva balladora dos dies abans. ¿Creuries, lector, que no la vaig conèixer? Tal volta te'n riaràs, però jo vaig quedar mirant-la i pensant que era una parenta de la «meva» balladora per la gran semblança de figura i moviment que veia en ella, i no en vaig fer cas; és a dir, no vaig saludar-la com era natural i obligat encara que sols fos per bona educació. Mes el diumenge següent, al tornar al ball la trobo tota seriosa fent la distreta i com si no em conegués; al demanar-li explicacions del seu paper poc amable, després d'alguna resistència, em digué que sols ho feia per fer-me les tornes del despreci que jo li havia fet aquell dia que passà pel meu davant i ni tan sols l'havia saludat. Lector; ¡jo vaig quedar astorat! Ai-

xí, doncs, *aquella* que jo havia pres per parenta d'ella, era... ella mateixa. ¡Oh, el poder de les pintures! Jo no acabava la meva estranyesa i no sabia si havia caigut jo en ridícul o era ella que hi queia cada festa! Per fi vaig anar reaccionant i a l'acabar aquell xotis que ballàvem, em planto i li dic: mira, nena; si ets aquella de l'altre dia, t'he de dir francament que a mi no m'agraden les noies amb careta, adéu. I no hi he ballat mai més.

Malauradament, avui ja no és tan sols en aquell poble veí on es pinten exageradament la cara les noies, sinó que ací a La Selva, avui, es pinten ja més que les d'allà.

¡Tan poca gràcia que fa una dona amb la cara pintada!

Segurament que entre nosaltres, els homes, deu haver hi qui a les festes passa una hora davant el mirall per a fer-se bé el nus de la corbata i arren-jant-se bé el pentinat per a poder presumir al ball, al cinema o pel carrer Major, però sense pintar-nos la cara.

¿Perqué les noies no surten al carrer amb els colors naturals com els homes? ¿Es que no veuen el ridícul que és tenir els colors diferents els dies de feina dels dies de festa? Per què es pinten les noies?

P. VALENT.

LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIODIC

TEATRE

LA DEFENSA AGRARIA. — Representació de *TERRA BAIXA* d'Àngel Guimerà.

DESPRÉS d'un llarg parèntesi, que quasi el consideràvem indefinit, quan ja totes les nostres esperances eren fallides, ens torna a aparèixer animada dels millors propòsits, l'Agrupació d'Àficionats al Teatre Català. Reneix amb el major optimisme, no pretén exhibir-se per fins lucratiu; sinó a donar-nos a conèixer les obres cabdals de l'escena catalana, puix, avui el nostre teatre pateix una forta crisi de divulgació i són aquests nuclis dispersats per les poblacions del nostre terret i que s'apleguen dins el clos d'un centre cultural, d'un club recreatiu, etc. per tal d'aportar-hi el seu gra de sorra.

I són per aquestes raons esmentades, que nosaltres amb l'acolliment fraternal, amb la veu clara i forta i amb el màxim de cordialitat, us diem: Benvinguts!

*
**

Han començat aquesta segona etapa amb la representació del drama en tres actes *Terra Baixa* de l'immortal Guimerà. L'escollir aquesta obra ens demostra que volen fer tasca positiva, car per posar en escena *Terra Baixa* es necessita pit, coratge, fortitud i animació psíquica.

No és obra recomanable per aficionats, puix el predomini del paper central fa que la gran actuació d'aquest absorbeixi les energies dels papers auxiliars, per més que estiguin dotats de remarcables dots artístics, queden adormits i per tant llur actuació no es desenvolupa en la deguda forma. Nosaltres hi aportem el nostre consell, si és que pot contribuir a rectificar el mètode emprat. S'han d'escollir obres en les quals els papers siguin d'una extensió igualitària; és a dir, que no hi hagi el punt blanc entorn del qual es desenrotlli l'acció sinó que les parts integrants formin el tot. Aquest és el punt de vista per nosaltres observat i un deure és posar-lo a manifest.

Al parlar de l'obra, ¿tenim la suficient capacitat per a jutjar-la? Jo crec que no; perquè sempre que s'ha representat *Terra Baixa* ha estat amb motiu d'una manifestació patriòtica o un homenatge al plorat dramaturg. La figura simbòlica del Manelic, no és altra cosa, sinó la personificació dels nostres sentiments racials. D'aquí que mantes

vegades la passió anul·li tot judici serè.

Parlar de l'autor és ja molt diferent. Parlar de Guimerà, és parlar d'un geni. Ell és el que realment va ennoblir el teatre català. El fundador en fou Frederic Soler, però qui el consolidà i li donà caràcter universal, va ésser Àngel Guimerà. Amb la seva fantasia, creadora de grans figures poètiques; amb la seva emoció; el seu verb tan característic, i amb el llenguatge pur, sense enterbolir el sentit de la paraula, és el millor que es pot oferir als ulls del poble català.

Com hem dit, va ésser interpretada per l'Agrupació d'Àficionats, sots la digna direcció del Sr. Antoni Barberà. En un pla general, fou executada notablement. El que hi hagué algunes escenes fluïxes, com la del primer acte a l'entrar En Manelic i la segona escena del tercer acte, la reunió de pagesos i pageses; és a dir, allí on el grup era nombrós, era quan no hi havia il·lació.

Posada la bona voluntat i cadascú complint en el seu deure, us diem: a reveure!

F. ROIG FERRAN.

Nòtules històriques

El Pont Alt

PER conduir les aigües de les fonts on neixen fins a La Selva, es construïren varis ponts dels quals el més important, és el que en l'edat mitjana s'apel·lava «pont major» i avui se'n diu *pont alt*.

Hom no diu en quin any es construí, però si que podem afirmar que ~~el pont~~ ja existia. Una nota de Mn. Pau Sugranyes, rector que fou de la vila, ens diu de manera errònia, que es va edificar dit pont en 1523. La veritat sobre ço dit, és que el repararen, per quant hi ha una lapida a la mateixa paret del pont, on s'hi veu junt amb aquella data una inscripció amb el monograma JHS; però per raó d'ésser col·locada tan alta i a més quasi tapada per herbes, no es pot llegir el que resta de la inscripció.

Davant de la «resclosa» (aleshores encara no era feta) hi havia un molí, on l'aigua que eixia després d'haver fet el servei, no podia tornar al rec de la vila i es perdia per la riera; doncs, per tal d'aprofitar-la, els moliners ajudats pel Jurat de la Vila, construïren un pont, un poc més avall del molí, on encara avui existeixen els fonaments damunt de la roca viva en cada costat de riera. De manera que això ens demostra que l'haver-hi el *pont alt*, ha d'ésser tan antic com l'anar l'aigua de la riera a La Selva.

En 1544, fou proposat al Consell de la Vila de reparar el pont pel qual

hi passava l'aigua de la riera, apel·lat el «pont del molí», a la qual cosa el Consell hi accedí. Aquest pont és el que avui en diem *pont sec*, per raó de no passar-hi l'aigua, segurament després d'haver fet la «resclosa».

(Dades extretes d'«Anals inèdits de La Selva» escrits per Mn. Joan Piè).

La mort dels cacics

VAN passar anys i més anys que Catalunya i tota Espanya estava abatuda pel règim ja caigut.

Tots sabem com estava administrada la justícia.

Eren uns determinats elements que movien tots els assumptes del país.

En l'ordre particular, no eren pas els que tenien raó els que sortien airoso en les seves qüestions, ni tampoc els culpables els que havien de pagar les seves culpes, sinó que els que podien ésser defensats per alguns dels elements que portaven la batuta del país, sortien victoriosos sempre.

I en l'ordre col·lectiu, tots els catalans sabem de sobres com eren tractades les coses més sagrades de la nostra Pàtria. Ni el més petit senyal de respecte van guardar per les coses que havíem heretat dels nostres avant-passats i que tots sentíem la necessitat de conservar-les, respectar-les i voler que ens les respectessin.

Tot això va fer que la vinguda de la República fos tan ben rebuda per tota la nostra terra.

Era emocionant veure les grans multituds llençades al carrer, plenes de joia, festejant la caiguda dels tirans, pensant que amb la vinguda del nou règim, la democràcia s'imposaria i ca-

da un, ja fos particular o col·lectiu, podria exigir que fos respectat ço que mereix respecte.

Tots vèiem que la raó regnaria, i no l'estupidesa, que tants anys feia que s'havia ensenyorit de la nostra terra.

Vèiem que havia començat una revolució que faria pagar els grans abusos que tots coneixíem, i fins vèiem que alguns, considerant-se culpables, abandonaven els seus càrrecs públics buscant llocs on refugiar-se.

Com havien d'ésser castigats tants torts i tantes injustícies? Feia esglaiar de pensar-hi, tots pensàvem en altres nacions, per exemple, en França, la nostra veïna.

Però no ha estat així, i per sort es van arreglant les coses, potser un xic més pausadament del que voldríem, sense precipitacions però també sense sang. Alguns desconsiderats parlen mal del nou règim segurament per el gran respecte que ha tingut i encara té en tot el caigut.

Si el nou govern hagués fet pagar a cada un el que devia i tal com ho devia, ben segur que alguns dels que critiquen, ara estarien de reixes per endins.

¡Eren tantes les coses befades i escarnides sols per la llei de la força!

El govern actual va arreglant-ho poc a poc i sense venjança, i són molts els que d'aquesta bondat n'estan abusant, i treballen amb hipocresia per ridiculitzar el règim amb la intenció d'ésser ells els amos de la situació comptant amb la bondat dels que ara actuen.

En sortiran amb la seva? No, perquè la revolució, si bé pacífica i suau encara dura, i si convé es sabrà imposar a l'individu i al poble que s'ho mereixin.

Són alguns els pobles que estan plens d'individus que volen dir-se republicans sense ser-ho i sols per les seves conveniències i ben en perjudici de la cosa pública. Feia tants anys que vivien a l'empar d'aquella llei que abans parlàvem, i que per aquella mateixa llei avassallaven els pobles en caràcter caciquil i el portaven allà on els convenia!

Els eren els amos des de Madrid fins al poble més insignificant, perquè sols ells, els privilegiats, tenien consideració, i sols ells podien pensar i exigir, ja que els altres no tenien altre dret que creure i obeir.

Això ja venia de les escoles. Tots sabem com funcionaven: poques, cares i dolentes, i això sol ja era prou per

continuar vivint en l'estat en què vivíem.

Els que tant treballen per desacreditar el règim, és perquè veuen que se'ls acaben fins els mitjans, ja que amb les escoles i tantes altres forces d'elevació moral, anirà a terra per sempre aquell regnat d'inconveniència que era el que els aguantava.

Les capitals ja són guanyades. Els pobles no tant, però en aquestes darreres eleccions també ells han donat senyals de voler-se redimir.

Ara venen eleccions municipals, i sembla que seran pocs els pobles que voldran quedar-se estrangulats en mans dels cacics, primera perquè el regnat del cacic ja no impera, i segona perquè

el cacic tampoc trobarà en les capitals de província aquell ambient que l'afavoria.

¡Desgraciat del poble que no sàpiga veure aquesta veritat, que quedarà al darrera de tots amb els perjudicis consegüents!

Els cacics tenen els dies comptats, perquè la màquina que ara funciona va moguda per la democràcia i no per el rodatge caciquil i per aquesta raó fan els darrers esforços, encara que jo crec que per aquell injust procediment ja no tenen remei.

¡Desventurat el poble que no vulgui obrir els ulls a la realitat del moment!

J. MAR.

Havent rebut de molts de nostres subscriptors, demanda d'alguns números de BRUM que els falten per a completar la col·lecció i pensant que pot haver-n'hi diversos que es trobin en aquest cas, ens és grat comunicar-los-hi que amb molt gust els servirem els exemplars que ens indiquin al preu de 30 cèntims cada un.

REBRUMS

La consistència dels ideals

L'eixerit pro-noi que des de «La Veu de Tarragona» no es cansa de tirar amoretes a «Brum» per veure si els trumfos es canvien i millora de sou, és tan periodista com filòsof.

Figura't lector que resulta pecaminós haver recomanat que es votés a Gassol com a selvatà, perquè perteneix al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya i perquè aquest partit diu que ha apoiat lleis sectàries del Govern de la República. En canvi es una feina angèlicament virtuosa apoiar en vots i en propaganda a homes del partit espanyol radical-socialista tal com féu l'al·ludit pro-noi i companyia. Tothom sap que aquest partit és el millor defensor de la religió i de la clerecia.

Amb aquestes lletres i aquestes filosofies fareu cap a l'infern i aconduïreu als addictes als llims. ¡Com si tot selvatà no sabés que si declarant-vos

laics i fins si convingués ateus haguessiu de sortir amb la vostra ho faríeu sense perdre temps. ¡Ja està desvetllat el poble!

Els profetes visionaris

I ara que parlem d'eleccions, del pro-noi i de «La Veu de Tarragona».

¿Per què després de tocar tantes tecles com toqueu en vostres articles, no ens parleu d'aquella majoria aclaparant de vots que havieu de treure per a palesar que els que governen guanyaren per casualitat i que ereu vosaltres els que teníeu tot el poble conscient al costat? De quan ençà que 316 són més que 374?

¡Ai que com més anem, menys valem i a aquest pas no arribareu mai a poder desfer els bunyols que fan aquests pobres diables que ens governen!

Consells eficaços

L'inefable articulista de «La Veu de

Tarragona» que de tantes lletres que té no les posa mai iguals al peu dels seus escrits, amb la més *santa* de les intencions s'adreça als vertaders homes de drete perquè no continuïn prestant llur auxili moral i material a «Brum» perquè... al pro-noi no li agrada. No pot haver-hi altra raó, ja que els arguments que empra per a provar que és sectari i demagògic són falsos.

Però, malgrat això, ha convençut a un senyor que es deu creure ésser un vertader home drete i s'ha donat de baixa com a subscriptor.

Alabat sia Déu! «Brum», també viurà, perquè afortunadament no li ve d'un grau.

Els extrems es toquen

Simultàniament amb aquesta baixa d'un vertader home de drete, hem rebut la d'un senyor que es diu d'extrema esquerra.

Aquest raona o intenta raonar la seva decisió insinuant que «Brum» es

comporta quasi com un reaccionari.

Amb uns quants fets així, tot i essent molt modestos, ens arribarem a creure que ho comencem a fer bé.

¿Què no s'han fixat mai els senyors disgustats que la Selva baixant de Lleida es troba a la drete i pujant de Reus és a l'esquerra?

¿Un faquir en perspectiva?

Coneixiem moltes de les qualitats que adornen el nostre perinclit pro-noi, però a última hora ens enterem de que ha augmentat el vastíssim camp dels seus coneixements amb l'aprenentatge de l'art de la prestidigitació.

Ja en sap tant, que fa passar les pistoles de les mans dels uns a les mans dels altres fent que les dispari qui no les té i després es fa passar unes fulles impreses de la mà drete a l'esquerra sense que ningú s'adoni del canvi.

¡Las ciencias adelantan que es una barbaridad!

d'aigua que s'escorre per tota l'amplària, igual que petites artèries.

Extenent la vista per tot el Camp, la vinya i els avellaners amb llurs branques nues, però amb els mocs penjant igual que arrecades, semblen com una quadrícula puntillada, delimitada pels olivers de color argentat. Entremig hom hi veu la taca negra-verdosa del garrofer o els tencacles cendrosos de la figuera.

El Camp de Tarragona es veu atravessat diagonalment pel riu Francolí que serveix de línia divisòria de l'Alt i Baix Camp; riu que entra per l'estret de La Riba i va a parar a la mar al peu del turó de la immortal Tarraco. Més enllà s'albiren una munió de petites taques torrades que són els pobles i al fons el color blau escampat per tota la mar, que sembla que ha d'envair aquesta petxina del Camp i embriagar a tots els seus habitants, sens deixar ni un sentit exempt, car—com diu un escriptor de les lletres catalanes—els ulls blaus són els que porten clarors que il·luminen el cor.

I arribat ací el lector, pensarà que l'únic motiu que m'ha induït a escriure aquestes ratlles, no és altra que l'amor que professa un selvatà envers la seva terra nadiua.—MIREM I CANTEM.

Salut, Nadal i Any Nou

Salut, Nadal i Any Nou que l'abraçada avui és tota nostra

que fins la taula ha estat d'un nou color i el sostre un altre sostre.

I tots sabem perquè. I qui ho desmentiria si ho portem tots al rostre dibuixat com una nova flama d'alegria. Salut, doncs, a la dama que ha vingut a aquesta terra prenyada de bondat d'homes de cor, d'amor i voluntat.

Jo no sé com ho podria dir per expressar el sentit d'aquesta festa, jo crec que tots hem d'acotjar la testa per saludar el miracle del Destí.

Viurem o no dins una Pàtria lliure contestaria jo al més català:

—Serà una Pàtria on hi podràs riure on sols tan temps hi vas poer plorà i per damunt d'això, encara, és una Pàtria que diu: «Els català».

I si no tens res més, per ara, tant-se-val que si saps trobar el camí d'aquest Nadal assolirem tots junts la nostra estrella i ja saps tu, amic, que no és aquella que un dia els tres reis seguien confiats sinó la veritable, que si no és tan amunt no és menys a prop del cor i duu gravades les cinc puntes d'or la bandera de les llibertats, com una mà amb tots els seus cinc dits que dóna fe als pobles oprimits.

Alcem-la, doncs, enguany estesa i alta de cara al món que així ens farem més grans, que no se'ns enrogeixi avui la galta ara que podem dir-nos «Catalans».

DAVID BOVER I MASDEU.

Barcelona, 1-1-33.

Diccionari General de la Llengua Catalana

per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els Catalans

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:
LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20 Telèfon 419 A REUS.

MIRATGES

*«Som tots amics, som tots germans;
som els cantaires del país!
Tot infantó ama la seva mare;
tot ocellet ama el seu niu.
El nostre cel blau, la nostra terra
són per a nosaltres un paradís».*

(Estrofa del «Cant de felibre» publicada per l'òrgan provençal «Armana Provena»cu).

Eren les tres d'una tarda d'hivern assolellada, quan em trobava assegut en el cim de la muntanya color de bronze de Sant Pere. Encara que l'estació de l'any no era suggestiva per despertar-vos els sentiments poètics, vaig quedar embadalit d'aquesta immensa planura del Camp de Tarragona que s'extèn des del Montagut i Montmell fins a les serres de Llaveria i La Mola.

Al darrera d'aquest bell mirador que s'avança vers la plana hi ha, a manera de capçalera, Muntanyes de Prades, resguardadores del vent del nord. Al peu del turó s'hi asseu la vila de La Selva, amb les cases apinyades dins el clos de les velles muralles i sobressortint la tossa rentangular de l'església. A la banda esquerra hi ha la vall de la riera; aquesta alimentada per una deu

GENER

Si els somnis fossin de la condició dels rosers i de les clavellines, quina florida la del gener! Perquè no hi ha cap mes que sigui tan propici a les fantasies genils i els bells propòsits.

El primer mes de l'any és com una gran balconada oberta damunt la mar. Per això s'encomana a tothom un dalit semblant al de les onades, que es renoven i lluiten i canten, en un etern començar. I, com que les onades reflexen milers d'estels, cadascú els pren per fosforescències dels seus desigs.

Però, més que res, el gener és un infant. Repareu, sinó, el to argení del seu aire tan subtil i penetrant i, sobretot, aquell blau candi que té el firmament, com d'ulls meravella davant la contemplació de les coses del món, igual que si fossin acabades de crear.

Pel gener hi ha una estrella nova, més retallada i brillant que les altres, única: la estrella de la il·lusió, que ve de lluny, d'un país daurat que és a la ratlla del cel. I, sota el guiatge d'aquesta estrella, ens sembla que arriben, portant-nos els desigs satisfets, els tres reis dels nostres somnis. Què hi fa que moltes vegades ens adonem que els reis són un somni més i que l'estrella es fongui, en apuntar, com una aurora trista, la primera realitat!

D'aquí vé que el gener sigui, per excel·lència, el mes de la quitxalla. Que per als infants no hi ha cosa més autèntica que una fantasia ni més amablement desconeguda que la realitat. La innocència és un somni que es té amb els ulls oberts.

Mes de gener, mes dels infants: estrelles al cel i somnis a la terra; fanalets de paper, il·luminant l'arribada dels reis, i sabatetes, obertes com els cors francs, esperant-los; batre de mans i crits de joia... I, embellint-ho tot, la lluna més grossa de l'any.

Mes de poesia! Tan exquisida, tan tendra, que els ameillers se'n corprenen i, desobeïnt la llunyana primavera, esclaten en flors de neu i rosa.

SELVATÀ:

Propaga entre les teves amistats i coneixences el nostre periòdic.

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 7 de Desembre

Donat compte per l'Alcaldia de les gestions realitzades pel canvi de locals escolars així com de l'incorrecta actitud adoptada per la mestressa Interina D^a. Esperança Puig, s'acorda per unanimitat trametre un informe al Consell provincial d'Instrucció pública relatant tot l'apoi moral i material prestat a dita mestressa i el comportament d'ella envers l'Ajuntament i demanar a dit Consell la destitució immediata de dita mestressa interina.

S'aproven diversos comptes.

S'acorda comissionar al Secretari perquè es traslladi a Tarragona a fer diversos pagaments del Municipi.

Sessió del dia 14

En virtut d'un ofici del Governador Civil s'acorda pagar al Farmacèutic titular quan l'erari municipal ho permeti.

S'aproven diversos comptes.

S'acorda fer reparacions a la cloaca i tuberia de conducció d'aigua domiciliària del final del carrer Major.

Sessió del dia 23

En virtut de la dimissió del càrrec de metge titular Sr. Martí s'acorda proveir dita vacant per mitjà de concurs.

S'aproven diversos comptes.

Noticiari

A l'avançada edat de 80 anys ha mort En Josep Voltes Figueres, avi del nostre dilecte amic i col·laborador En Josep M.ª Voltes.

El traspasat havia desempenyat molt zelosament el càrrec de carter de la Vila durant més de trenta anys i en aquest llarg plaç ni un sol dia fallà el servei. I amb trenta anys es troben molts dies de pluja, neus i temporals que prou justificarien una falla!

Però ell era esclau del deure i no l'aturà mai ni la por ni la peresa.

Descansi en pau i rebí tots els seus familiars i d'una manera especial l'amic Josep M.^a, la ratificació del nostre més sincer condol.

Per les festes nadalenques tinguérem el gust de saludar la major part de selvatans que resideixen a Barcelona i altres poblacions, reforçant així la dita de «per Nadal cada ovella al seu corral».

El nostre amic En Josep Segarra ha augmentat la seva llar amb un robust nadó.

Que es faci ben gran i se'n vegin els seus pares moltes alegries.

Fa uns dies, en l'església Parroquial de nostra Vila es celebrà l'enllaç matrimonial dels nostres amics En Salvador Arnau i Na Conxa Felip.

Els desitgem moltes felicitats.

EL Sr. Aimador Claramunt de la Sastreria NOVA-YORK de Reus, vindrà cada dijous i dissabte a prendre mides i fer proves.

Per vestir elegant i econòmic, vestiu-vos a la

Sastreria Nova-York

Hem vist amb joia el debut d'una secció dramàtica en «La Defensa Agrària», la qual dirigeix el veterà N'Antoni Barberà, qui s'ha distingit sempre per la seva gran afició a l'art de Talia.

Es molt lloable la intenció i desitgem que reeixi en la tasca empresa.

Passen uns dies entre nosaltres la senyora Guitièr i la seva simpàtica filla.

Que els hi sigui ben agradosa l'estada.

Recordem a tots els selvatans que tinguin algun familiar complint el servei militar, que si ens avisen i donen l'adreça amb molt de gust enviarem BRUM a aquells gratuïtament.

Fa pocs dies s'ha estrenat una nova font pública a la Plaça Nova, amb gran content d'aquell veïnat.

També ens és grat noticiar que els veïns del Raval de Sant Pere per fi es veuran més ben servits d'aigua a domicili per haver estat instal·lada una canyeria de més diàmetre, cosa que no havien pogut aconseguir mai malgrat les insistents peticions que en feien.

Felicitem a l'Ajuntament per haver portat a terme aquestes millores.

El jove N'Ignasi Prats Capell ha sol·licitat la mà de la simpàtica vilatina Na Antònia Roig i Pàmies.

El nostre amic En Samuel Fort i Cogul, completament guarit de l'enfermetat que l'ha retingut aillat un quant de temps, avui ha rodolat trona avall per primera vegada, junt amb la seva futura, la gentil Na Rosa Masdeu.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols)

REUS

L'Agència «Ràpid» que és la que porta tota la premsa diària de Barcelona ací ha montat un servei de recader diari entre La Selva i Barcelona.

També hem sentit un pregó anunciant que ha montat un servei d'encàrrecs i transports Selva-Barcelona i viceversa, el convilatà En Salvador Borrell.

Sortirà d'ací tots els divendres retornant els dissabtes.

Els encàrrecs els rebrà en el seu domicili del Raval de St. Pere, 4.

Segons notícies oficioses, la Junta de la Biblioteca de «La Defensa Agrària» està organitzant un curset de llengua catalana.

En atenta comunicació firmada pel senyor president de la Joventut Catòlica d'aquesta Vila, fórem convidats a assistir als actes de propaganda Fejocista que s'efectuaren el dia primer d'any. Agraïts.

«La Defensa Agrària» ens assabenta que el programa de festes a desenrotllar el dia de St. Antoni, és el següent:

— DIA 17 —

A les 12 del migdia.—Audició de sardanes per la Cobla «La Selvença» a càrrec de la qual anirà la part musical d'aquest programa:

<i>Sortint de l'Ofici</i>	Barreto
<i>Romaní i espígol</i>	Llenas
<i>Posta de tardor</i>	Vilà

Tarda, a dos quarts de 4.—Concert per l'orquestra amb el següent repertori:

<i>Il Pagliacci</i>	R. Leoncavallo
<i>Le conte du Zar Saltan</i>	Rimsky-Korssakoff
<i>Romanones</i> (Vals jota)	Massana

A les 6.—Ball de Societat.

Nit, a les 10.—Reaparició de la notable Companyia catalana de la genial primera actriu Pepeta Fornés, primer actor Just Gómez i el director Antoni Martí, posant es escena l'obra de més representacions a Barcelona i la més ferma i humana del poeta Josep Maria de Sagarra, en 5 actes i en vers:

LA CORONA D'ESPINES

l'obra de la màxima emoció. Serà presentada amb tota puresa de detalls sots el següent Repartiment:

<i>Marta</i>	Pepeta Fornés
<i>Maiagneta</i>	Carme Perelló
<i>Senyora del Miracle</i>	Joaquima Pérez
<i>Aurora del Miracle</i>	Enriqueta Arimany
<i>Senyor de Bellpuig</i>	Antoni Martí
<i>Eudald de Bellpuig</i>	Just Gómez
<i>Rivarol</i>	Gaietà Bello
<i>El Senyor del Miracle</i>	Josep M. ^a Lado
<i>Sebastià</i>	Joaquim Arasa
<i>Boscall</i>	Jaume Marbà
<i>El Senyor de Salleras</i>	Rosend Tarrida

Creació personalíssima de Pepeta Fornés.

Decorat, sastreria i perruqueria, el mateix de la seva estrena al Teatre Novetats de Barcelona. Conjunt admirable. Interpretació perfecta.

Acabarà la funció amb la xistosa comèdia en 1 acte i en prosa, original d'A. Martí Sallent:

AI, SI DESCASESSIN!...

a càrrec de les Sres. Carme Perelló i Enri-

queta Arimany i dels Srs. Just Gómez i Antoni Martí.

Els entreactes seran amenitzats per l'orquestra.

Finalitzarà la vetllada amb un lluït Ball.

— DIA 18 —

A les 12 del migdia.—Ballada de Sardanes:

<i>Catarina</i>	Llenas
<i>L'alegria del poble</i>	Pi
<i>La nina migranyosa</i>	Barreto

Tarda, a dos quarts de quatre.—Concert d'Orquestra:

<i>Madame Buterflay</i>	Puccini
<i>Samson et Dalila</i>	Saint-Saens
<i>Nostrànima</i>	Gironella

A les 6.—Ball de Societat.

Nit, a les 10.—Ballada de Sardanes i seguidament Ball de Societat amb què finalitzarà la festa.

Són molt pocs els propietaris de les cases del carrer Major que hagin fet el sort a la invitació que per pregó els feu l'Ajuntament de substituir les caneleres per conduccions d'aigua fins a terra.

Ens en alegrem perquè el nostre carrer principal haurà guanyat molt i ademés perquè queda palesat que la immensa majoria sap secundar les bones iniciatives.

Preguem als nostres subscriptors que si observen alguna deficiència en el servei del nostre periòdic, ja sia en el repartiment o en qualsevol altre detall, vulguin avisar-nos per a posar-hi la deguda esmena.

Des del primer d'any els estancs de la Vila obren a les 8 del matí i tanquen a les 9 del vespre, suspent també la venda de la una a dos quarts de tres de la tarda.

Per cert que hem vist amb molt de gust el rètol que pengen a la porta que diu: «Ara no venem» i en la sanefa que adorna el cartell es llegeix: «Patriotisme, Cultura, Fortitud. Honorem la nostra llengua. Editat per «Palestra».

Això prova que la profitosa tasca que porta a cap la benemèrita entitat «Palestra» es va estenent per tot el nostre terrer.

A darrers del mes passat contragueren matrimoni els nostres amics En Joan Baiget Vallverdú i En Pau Pallés Porta, amb les senyoretas N'Antònia Aguilà Mestre i Na Dolors Pintaluba Sanjuan, respectivament.

Els hi desitgem un sens fi de felicitats en el nou estat.

Proveu la gassosa **El Gat** i en sereu consumidors

FABRICANT:

Josep Villarroya - Valls

Exigiu sempre aquesta marca **EL GAT**

Aroma concentrat

Gust exquisit

Economia en el preu

Heus ací les qualitats que reuneixen
els cafès que serveix la Casa

ROSSEND COSTA

Provença, 137

Barcelona

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de St. Andreu Domiciliat en el local de
"La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses idràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	3 per cent
" per semestre	4 " "
" anyal	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP

(Tarragona)

Cafeters:

Industries Madriguera, S. A.

Corts Catalanes, 419 i 421 - BARCELONA

us servirà sucre estotjada
de primera qualitat i
a mòdic preu

Feu-hi els vostres encàrrecs tot seguit

Delecteu el vostre paladar
degustant els exquisits

Estomacal Mor

Anís Mor

Productes Mor

Lleida

**Servei diari de comandes i transports de la Selva del Camp a Barcelona i viceversa, a càrrec de
l'Agència "Ràpid Transports"**

També admet comandes per a qualsevol de les poblacions de la
ruta que fa diàriament i que són les següents: Igualada, Cerve-
ra, Tàrraga, Bellpuig, Mollerussa, Bell-lloc, Lleida, Vendrell,
Torredembarra, Tarragona, Reus, Alcover i Valls.

Arribada a La Selva: Dos quarts de vuit del matí
Sortida de La Selva: » » de dotze » »

Lloc de rebre els encàrrecs: **BAR MODERN d'En Josep Vives**

Aquesta Agència es fa responsable de tots els encàrrecs que se li confien : : Tots els encàrrecs són repartits
el mateix dia : : El servei de camions d'aquesta Agència, és el que diàriament reparteix tota la premsa
de Barcelona en aquestes comarques.